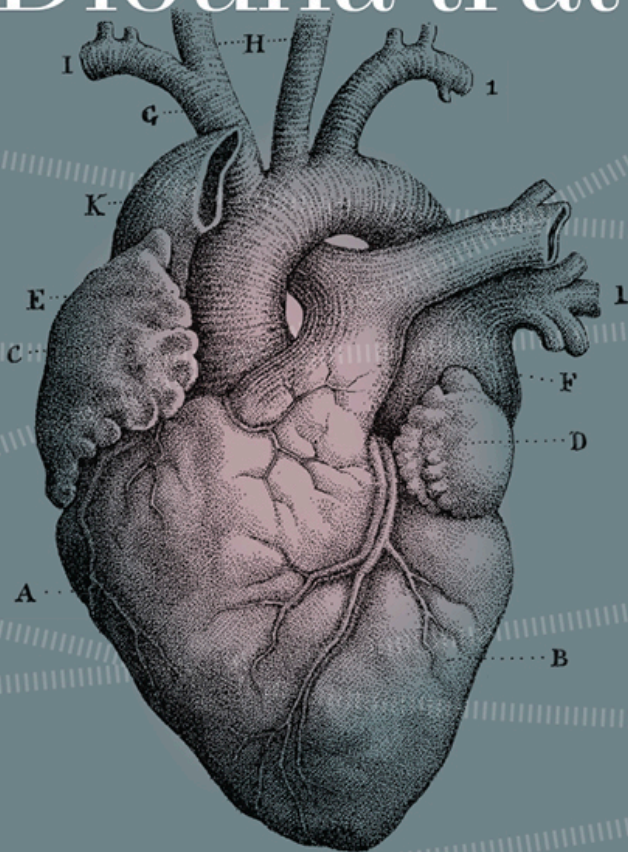

Viktorie Hanišová Dlouhá trať

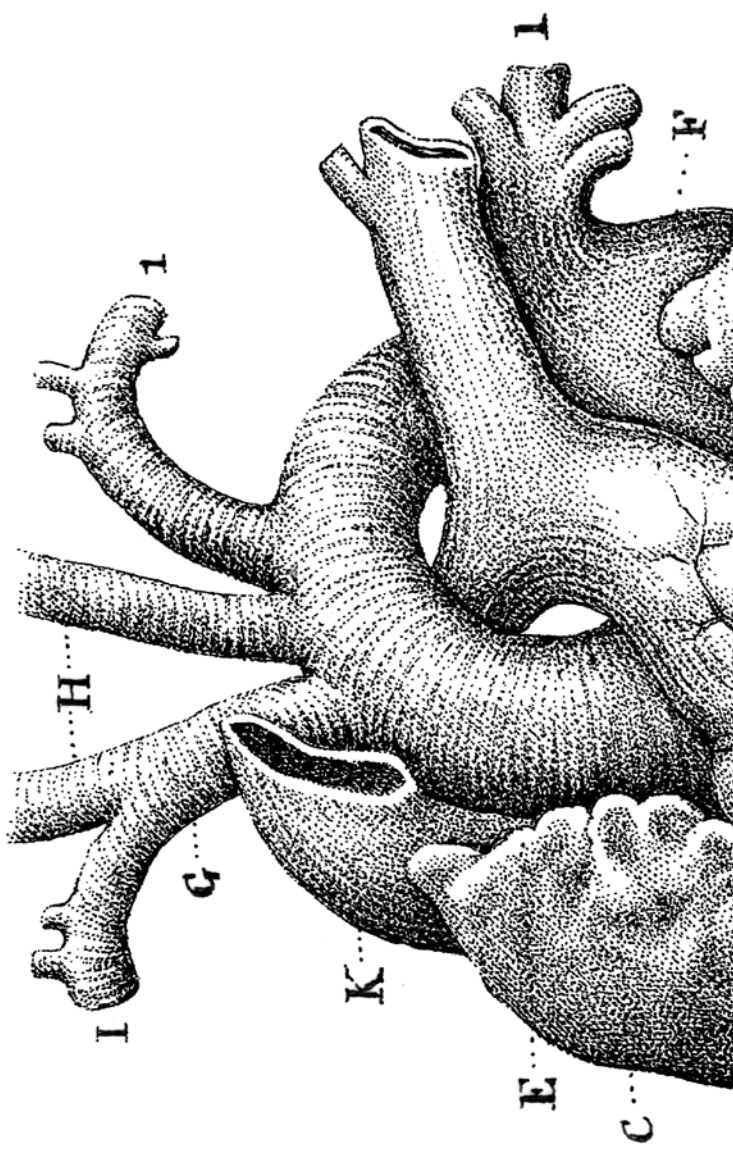

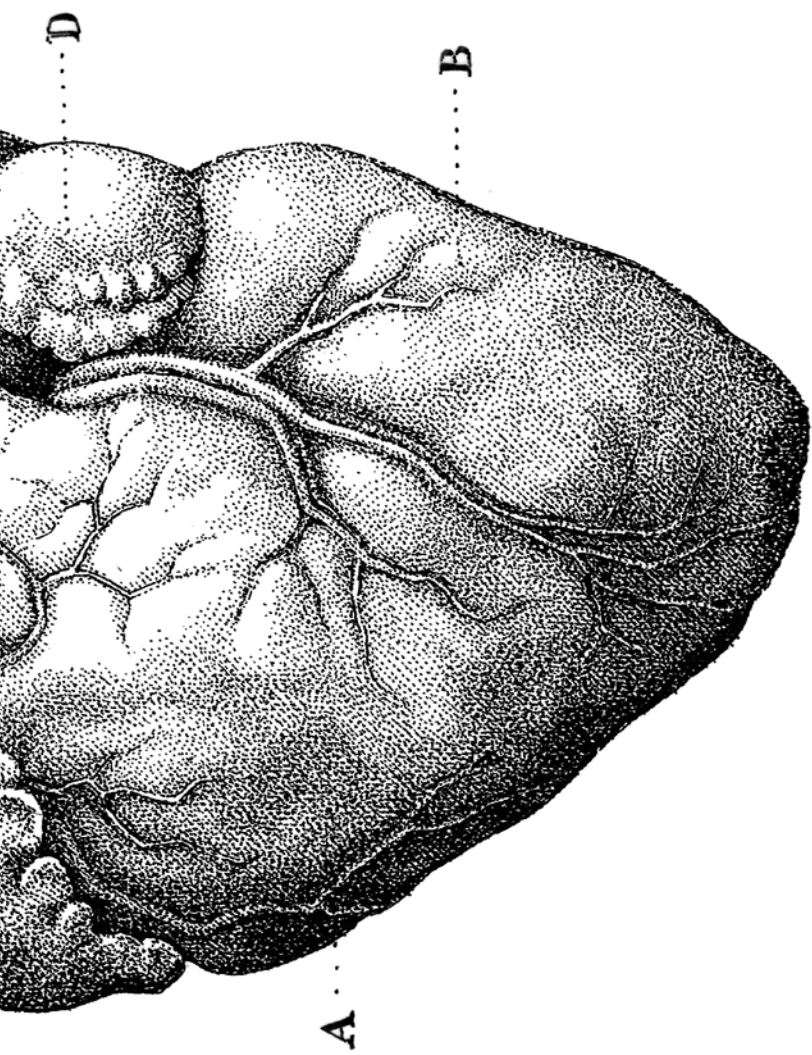
HOST

Viktorie
Hanišová

Brno 2020

Dlouhá trať

© Viktorie Hanišová, 2020

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0472-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0473-2 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0474-9 (MobiPocket)

Jakubovi

Existuje pouze jeden opravdu závažný filozofický problém: to je sebevražda. Rozhodnout se, zda život stojí nebo nestojí za to, abychom ho žili, znamená zodpovědět základní filozofickou otázku. Všechno ostatní, zda je svět trojrozměrný, zda duch má devět nebo dvanáct kategorií, je až druhotné.

Albert Camus: *Mýtus o Sisyfovi*

Běžkyně na dlouhou trať

„Co ty tady?“ ozve se za mnou. Otočím se za známým hlasem. Ondra, jako vždycky přišel moc brzo, stejně jako já. Vidím, že se na mě usmívá. Oba máme hlavy schoulené, zmrzlé ruce zastrčené v kapsách, od pusu nám jde pára.

„Ále, jen si tak náhodou běžím kolem,“ zažertuju, „to spíš co ty tady? Copak nemáš zaracha?“

„Utekl jsem oknem na záchodě.“

Zasměju se, i když nevím, jestli se skutečně jednalo o vtip. Pak zase oba zarazíme brady za límec bundy. Cítím, jak se mi mráz prodírá tkaninou tepláků. Zalézá mi do svalů napružených ke startu. Nejradši bych se už rozběhla a rozehřála prokřehlé nohy, ale namísto

toho jen přešlapuju na místě v závodním tempu. Tak nenápadně, aby mě nikdo neviděl.

Postupně se začínají trousit ostatní. Na hlavách mají čepice a na nich naražené kapuce, kolem krků omotané šály. Až na jednoslovné pozdravy nikdo nic neřekne. Přišli všichni kromě Aleny, ale nikdo se její absenci nepodivuje. Nervy jí ruply už při mnohem méně důležitých závodech.

Jako poslední dorazí trenér. Určitě si zase šel tajně zakouřit, krčil se někde za rohem, spěšně potahoval a ohlížel se přes rameno, jestli ho někdo nevidí. Ani dneska mu jeho přesvědčení, že je naším výchovným vzorem, nikdo brát nebude. Vypadá rozespale, ukazovákem a prostředníčkem si mne koutky očí.

Postaví se pod lampu, vytáhne notes, rozhlíží se kolem a odškrtává si jména. Pak si stoupne na špičky, aby viděl i na hlavy vzadu.

„Kde je Alča?“

Pár z nás výmluvně rozhodí rukama.

„Aha,“ zabručí.

„A co ty tady? Tys utekl tajně oknem, nebo co?“

Ondra se ušklíbne.

„Ale rodiče o tom ví, že seš tady, že jo?“

„Jasně.“

Mráz mezitím pronikl pěnovou podrážkou mých maratonek. Teď už nic neskrývám, místo přešlapování rovnou poskakuju.

„Už tě to zase bere, co?“ zafuká si na čelo trenér.

Autobus dorazí se čtvrt hodinovým zpožděním. Naházíme tašky do kufru, Ondrovi jako obvykle vypadne koule z batohu.

„To si nemůžeš pořídit ruksak, kterej se dá zapnout?“ zabručí trenér.

Všichni naskáčou dovnitř a svalí se na sedadla, pokud možno po jednom, aby se ještě mohli trochu došpat. Neujde mi, že Ondra, který nastoupil hned po mně, v uličce vedle mě chvilku zaváhá, ale pak si zaleze na sedadlo za mnou. Jsem ráda. Chci být sama, jen já a moje tělo na startovní čáře.

Sledujeme přes okno řidiče, který ještě stojí venku na chodníku. Kouří s telefonem u ucha a divoce šermuje rukama. Nejradši bych z autobusu vyskočila, chytila ho za ramena a zatřepala s ním, ať už konečně jedeme. Čekání je k nevydržení. Stisknu čelisti a sevřu pěsti, nohama tlačím do podlahy.

Konečně cítím pod podrážkami, jak podlaha zavrňuje od nastartovaného motoru. Rozbíhám se spolu s autobusem. Ve městě vyklusávám do linoleové podlahy volněji, pomalu si to šinu podél obrysů budov, které se rýsují na zruřovělém horizontu. Autobus mi ale stejně skoro nestačí.

Jakmile se dostaneme na výpadek z města, už jsem dávno v závodním tempu. Tenisky v pravidelném rytmu buší do lina. Jen okrajově vnímám, že Martin na sedadle přede mnou falešným tónem spustí Mládkovy *Horolezce*, dva tři z oddílů se k němu přidají, ale

zmlknou dřív, než dokončí sloku. Martin dotáhne písničku sám a začne se nadechovat k další, ale Hanka se na něj zezadu oboří: „Nech si to na zpáteční cestu, chceme chrnět.“

Martin konečně zmlkne. Ze zadních řad se ozve chrápání.

Zírám na prosvětlující se obzor. Paprsky slunce mi zalézají do žil a proudí celým tělem. Srdce mi pulzuje v rytmu mých nohou.

Když dorazíme do cíle, obloha je už dávno jasná. Vylezu z autobusu jako první, celá udýchaná, a protože se trenér nedívá, udělám si pár koleček kolem zaparkovaných aut. O šetření sil nechci ani slyšet. Ostatní se trousí z autobusu pomalu. Venku si líně protahují ruce a nohy, jako by jeli na dovolenou a nečekal je důležitý závod. Pro některé ten úplně nejdůležitější. Parkoviště se plní dalšími autobusy a auty. Vystupují z nich kluci a holky v oddílových dresech, sem tam je mi nějaká tvář povědomá.

Vydáme se k hale. Jsem úplně poslední, aby nikdo nekomentoval, že namísto chůze zase hopsám. Uvnitř se všichni kromě mě rozesadí na zem, někteří si vytáhnou svačinu. Trenér se vrátí ze svolavatelny s čísly a rozpisem závodů, můj běh je až za dvě hodiny.

„Dejte si všichni výklus, ať se rozehřejete.“

Hodím batoh stranou, svléknu si mikinu a vydám se k běžeckému tunelu.

„A ty se trochu krot, ať se neuženeš,“ nese se za mnou.

Rozběhnu se dřív, než dorazím k tunelu. Běžím rychle, ale nepřeháním to. Síly mi musí koneckonců vystačit i na večer. Až přijedeme domů, udělám si ještě pár koleček v lese. Cítím, jak se mi zahřívají svaly, tričko se mi lepí na záda. Běžím od stěny ke stěně, přímo po lajně, tam a zase zpátky, pořád dokola.

„Nedáš si se mnou esbécéčko?“

Ondra se najednou vynoří proti mně na konci tunelu, vůbec jsem ho neviděla přicházet.

„Jasan.“

Běžíme těsně vedle sebe, zakopáváme, šviháme nohama a nakonec se pustím i do nenáviděného jelena. Ondrovi se nedaří chytit správný rytmus, plete si, na kterou dobu má povyskočit a vyhodit kolena do výšky. V jeho případě to ale zase tolik nevadí, koneckonců jen hází koulí.

Celí udýchaní si vlezeme na tribunu. Ondra si sedne těsně vedle mě, mírně se navzájem dotýkáme boky. Vytáhne pití a podá mi energetickou tyčinku.

„Neblyni a dej si pohov, do závodu máš ještě hodku, ať ti není blbě.“

Vezmu si tyčinku a zakousnu se do hmoty neurčité barvy a chuti. Ondra na mě ze strany pohlédne, ale pak skloní hlavu k batohu. Netuším, proč je tak nervózní. Zase se ke mně otočí, podívá se mi do očí, chvíli to vypadá, že chce něco říct, ale pak uhne pohledem, sáhne po láhvi, zuby vytáhne špunt a lokne si. Snad je mu líto, že je to dneska jeden z jeho posledních závodů, možná

ten úplně poslední. Pokud si nezlepší prospěch, rodiče mu účast na závodech zatrhnou. Ještě předtím, než ho pošlou na rok studovat do Anglie.

„Už bys měl asi jít,“ mrknu na hodinky.

„Asi jo.“

Zvedne se pomalu, jako by se mu nechtělo. Zase mi pohlédne zpřímá do očí.

„Neposer to.“

„Neposer to.“

Pohladí mě po rameni a já překvapením ucuknu. Co mu je? Otočí se a pomalu se vleče k výseči. Hledím za ním až do chvíle, kdy mi splyne s ostatními vrhači.

Vyhodím obal od tyčinky a jdu na další výklus do tunelu. Zase kmitám z jedné strany na druhou, s pohledem upřeným na tartan pár metrů přede mnou.

„Kde jsi?“ uslyším za sebou trenérův chraplák.

Krucinál, musela jsem zapomenout na čas. Pohlédnu na hodinky a polekám se. Málem bych to nestihla. Klušeme do svolavatelny a pak rovnou na start, po cestě si spěšně připevňuju číslo. Trenér do mě hučí to co obvykle, ať hlavně nepřepálím start a držím tempo. Drmolí to jako básničku, spíš si to odříkává sám pro sebe, jen aby se neřeklo. Jako by nešlo o zásadní závod, po němž bych mohla postoupit na mistrovství Evropy. Asi ví, že říkat mi cokoli je zbytečné, protože ho ani tentokrát nezklamou.

Svlékám tepláky, házím maratonky do přistaveného koše a obouvám si tretry. Stavím se do předposlední

dráhy. Teprve teď se rozhlédnu po závodnicích — samé známé tváře, kýváme si navzájem na pozdrav, některé si mezi sebou podají ruku. Pár holek při pohledu na mě neskrývá kyselý obličej. Ani tentokrát jsem doma nezůstala. Chápu, že jsou našťvané, protože je zase předběhnu, jako při každém závodě. Nikdo se nevyrovná mému tempu, jediný souboj se strhne za mými zády. Chybí pouze Elena, asi ji ta nalomená kůstka v nártu ještě pořádně nesrostla. Její škoda. Těsně před startem vběhne do chumlu ještě jedna holka, postaví se vedle mě a zavadí mi o rameno hustými hnědými vlasy staženými do ohonu. Netuším, o koho jde, nikdy předtím jsem ji na závodech neviděla, tak nechápu, jak se sem mohla kvalifikovat. Rozhodčí vydá pokyn ke startu, natlačíme se na sebe, všechny závodnice položí za čáru pravou nohu, jen já si připravím levou. Nervozita pulzuje celým houfem, dívky se koušou do rtů, otírají se navzájem lokty, postrkávají se rameny. Slyším tlukot jejich srdcí, cítím jejich rozechvělý dech, nasávám do nosu jejich pot. Jsou jako hejno včel, které dorážejí zevnitř na česno, aby mohly konečně vylétnout ven za nektarem. Jejich rozrušení mi dodává sílu, já jediná jsem ledově klidná. Na rozdíl od nich pro mě totiž tenhle závod nezačne startovním výstřelem a neskončí v cílové rovince. Tohle tady je jen krátkoučká trať v závodě celého mého života, která je jen formálně vymezená startem a finišem, i když ve skutečnosti nikdy nekončí. Běžím už strašně dlouho, běžím pořád a nikdy se nezastávím.

Zírám na tartan před sebou, periferně vnímám rozhodčího nalevo a diváky na tribuně napravo. Něco se mi nezdá, na okamžik se ohlédnu stranou. Chyba. Trenér zdvihá pěsti, a když se naše pohledy setkají, pozdvihne je ještě o trochu výš a máchne jimi mým směrem. Vedle něho stojí Ondra. Co tu proboha dělá? A co to má být za gesto? Posílá mi snad pusu? Navzájem si přece na závody nechodíme.

Cítím, jak do mě vráží ze strany loket, něčí tretra mi škrtně o lýtko. Zpětně mi dojde, že jsem zaslechla startovní výstřel. Odrazím se od tartanu, pravou nohu přenesu přes startovní čáru o chloupek později než většina. Vidím před sebou chumel dívek, napočítám jich třináct, to znamená, že za mnou zůstaly jen dvě. Mám za sebou už mnohem horší starty, tohle mě nesmí vyvést z míry. Čeká mě ještě dvanáct kol, dost času, aby to zásadně zamíchalo pořadím. Zařazuju se s ostatními na vnitřní okraj dráhy a přizpůsobuju se kroku holky před sebou. Připadá mi, že je tempo strašně rychlé, ale mně to je jedno, vím, že na to mám. Moje nohy mezitím nabraly správnou rychlost, rytmus se jako stoupající hladina posunuje po mých nohou až do horní části těla. Běží mi ruce, záda, krk i hlava, dech se podřídí rytmu treter. Celé moje tělo je dokonale seřízený běhací stroj, podvolí se tomu každá buňka v těle. Nemám v sobě ani gram tuku navíc, svaly jsou pružné a výkonné, hlava klidná.

Zaměřím se na nohy holky před sebou, podle jejich barvy poznám, že patří Kristýně. Jsou to silná, svalnatá

lýtka, nohy dopadají na tartan ztěžka, brzy vidím, že Kristýna tohle ostré tempo nemůže zvládnout. Mimořádný talent, jenže jí v pubertě narostl zadek a prsa. Jinak by mě snad mohla v závodech porážet, dotáhla by to až na světovou úroveň, ale tohle tělo ji tam už nepustí, i když se Kristýna trápí hladý a tajně do sebe láduje projímadlo. Za druhou zatáčkou vidím, že její tempo ochabuje, v klidu vyběhnu do druhé dráhy a zařadím se před ni. Teď už jich zbývá jen dvanáct. Pohlédnu na časomíru, to tempo je vražedně rychlé. Nedaří se mi dohlédnout přes záda holek dopředu, abych se podívala, kdo ten chumel vede. Na rovince hladce zdolám další tři, když mújím tu první, zaslechnu otrávené syknutí. Zkontroluju časomíru, pokud to takhle půjde dál, doběhneme do cíle hluboko pod patnáctku. Tedy jen já, tuhle rychlost nemůže nikdo kromě mě vydržet.

Neohlížím se a běžím dál, vnímám jen tretry, které buší do pružného povrchu, a svůj pravidelný dech. U časomíry se přede mnou snaží jedna závodnice předběhnout druhou, zavadí o sebe lokty, což je vyhodí z rytmu, vidím šanci a bez problému předhoním obě dvě. Sedm. V zatáčce si všimnu, že se houf mezitím po dráze roztáhl, tempo vůdčí běžkyně je pořád strašně rychlé, ostatní holky, které přepálily start, mu už nestačí. Na rovince sejmu další dvojku, zbývá pět holek a devět kol, času je pořád spousta. Ani nevím, jak překonám další tři závodnice, jen s tou předposlední se musím porvat. Helena se nikdy nevzdávala ráda, zápasíme spolu

už od zákyň. Víím, že pro ni je tenhle závod důležitější než pro mě, pokud nepostoupí, její tatínek ji úplně zdeptá. Běžíme vedle sebe dlouho, já ve vnější dráze. Krok za krokem ji dotahuju, cítím Helenin narůstající neklid, její vůli zrychlit, ale nemá šanci. Na rovince začne zpomalovat a v zatáčce se hladce zařadím před ni. „Krávo,“ uslyším za sebou, běžím dál. Musím zdvihnout hlavu, abych zahlédla běžkyni před sebou, je ale pořád dost daleko. Přidám na tempo, abych ji dohnala. Dostanu se zhruba dva metry za ni, přizpůsobím tempo a přilepím pohled na její lýtka. Nejsou mi povědomá, taková lýtka jsem v životě neviděla. Jsou úplně tenká, svaly nevyřýsované, netuším, kde se v nich bere energie pro tuhle rychlost. Musí patřit té nové. Mám před sebou šest kol, teď už jen stačí nezpomalit a nejpozději v posledním kole do toho vrazit veškerou sílu, kterou jsem si během závodu našetřila. Srovnám s ní krok. Má stejný styl jako já, při běhu taky maličko vychyluje ruce na pravou stranu. To mi vyhovuje. Běžíme, jako bychom byly jedna osoba rozdělená do dvou těl, jako bychom byly klony. Tretry dopadají do tartanu ve stejném tempu, dech máme sjednocený. Cítím, jak mě bodavý rytmus nabíjí novou energií a nadějí. Tělo konečně začalo uvolňovat endorfiny, zaplavuje mě euforie. Skoro bych zařvala radostí, že tady můžu být, že můžu běžet, před nohama žádné překážky. Nikdo mě nedrapne za rameno a nenutí mě si sednout. Jako to dělávala moje matka, která se z mé přebytečné energie mohla uzoufat.

V hlavě mi duní, obraz před očima mi zešedivěl, vidím jen malou výseč před svým tělem, v níž se míhají dvě útlá lýtka. To právě má uprostřed pihu, velkou tmavohnědou nepravidelnou skvrnu. Zírám na ni a skoro nezaznamenám, že opět probíhám kolem časoměry. Najednou si nejsem jistá, kolik kol mi ještě zbývá. Zklidni se, času dost, opakuju si v duchu. Prostě se jenom dívej na lýtka před sebou, stejně jako to děláš vždycky. Stačí se na ně zavěsit jako lovec na svou kořist a pak je štvát před sebou tak dlouho, dokud nevyčítím jejich slabinu. Ve správném okamžiku náhle vyrazím vpřed a roztrhám laň na kusy. Ta neznámá holka neběží závod, ve skutečnosti utíká přede mnou. Jsem si jistá, že stejně jako nad všemi ostatními soupeřkami mám i nad touhle novou holkou mentální převahu. Na rozdíl od ní mi nejde o medaile, můj běh je zcela samoúčelný, běhám jen a jen proto, abych běžela. Abych se nemusela zastavit. Nevím, proč nemůžu zůstat na místě, snad se bojím toho, co mi kdysi napovídala starší ségra. V zemi se skrývají netvoři, kteří číhají na kořist. Když někdo zůstane dlouho stát, vyraší ze země neviditelné šlahouny a stáhnou ho pod zem. Žádné velké přemýšlení, prostě jen vypnout hrud, zatáhnout břicho a utíkat, v tom spočívá celý klíč k úspěchu. Netěšit se na to, co přijde, ale užívat si běh tady a teď. Vítězství mi je dobré jen k tomu, abych mohla běžet dál, pošle mě do dalšího závodu, ve kterém se zase postavím na start a předběhnu všech patnáct soupeřek. Nemusím

se dostat na bednu pro pocit zadostiučinění ani spokojenosti, cítím to už právě teď, všechny ty medaile a diplomy jen dodávají vnější smysl mému věčnému pohybu, díky kterému můžu neustále zvyšovat tempo. Překonávat sama sebe.

Běžím stejně jako jindy, vrážím patami do tartanu, přenáším váhu na špičky a pak se odrážím do vzduchu a takhle pořád dokola. Přesto je něco jinak. Lýtka se přede mnou míhají, jako by běžela nezávisle na mně, jako bych na ně vůbec zezadu nedorážela. Stisknu zuby a ještě víc se zaměřím na pihu před sebou, civím na ni, jako by neexistovalo nic jiného. Zdá se mi, že jsem s ní nějakým způsobem spojená, jako by od ní vedlo vodítko, ne, spíš pupeční šňůra, táhne mě na laně, ale nedovolí mi se k ní přiblížit. Nohy mám najednou těžší než dřív, odlepuju je od dráhy jako závaží. Připadá mi, že tenhle závod je delší než kterýkoli jiný, nekonečná trať, těch pět kiláků jsem musela uběhnout už strašně dávno.

Úplně jsem ztratila pojem o čase, „ještě dvě!“ slyším zdálky něčí hlas, asi trenérův, nebo Ondrův, teď už bych se měla víc zaměřit na styl, přidat do kroku. Namísto toho stále ve stejném odstupu zírám na tu skvrnu. Přijde mi, že se zvětšuje, několikrát zamrkám a piha se znovu smrští. Za chvíli se ale začne zase rozpíjet, rozlézá se po celém lýtku, pohlcuje i to druhé, roztéká se po rudohnědém povrchu dráhy. Nakonec doputuje až pod moje špičky a vsákne se mi do treter. Zalévá mi celé

zorné pole, proniká mi do srdce a odtud do žil, v celém těle mi proudí olovo, tlačí mě do dráhy a nedovoluje mi zrychlit. Nevidím nic kromě temného fleku před sebou, ve kterém probleskují barvy. Bušení treter do tartanu cítím jakoby z velké dálky. Připadá mi, že se nořím do spánku. Ta rudohnědá skvrna je jako projekční plátno, rozpité tvary se v ní začínají formovat do jasných obrysů, vystupují z ní obrazy, zírám do toho fleku jako do jeskyně. Sleduju v něm samu sebe, jak běžím, tretry buší do země, překládám jednu nohu přes druhou, stále ve stejném tempu jako robot, máchám rukama dopředu a dozadu a ve stejném rytmu se nadechuju a vydechuju. Vidím všechno, co bylo, co je, i to, co teprve přijde, před očima se mi přehraje celý závod, tahle dráha, po které běžím, vidím se seshora, maličkého človíčka, který sebou zmítá na oválu. Moje soupeřka zmizela, jsem tu jen já, úplně sama na dráze, dobíhám do cíle, vylézám na bednu a seskakuju z ní.

Lehce zaškobrtnu, trocha nepozornosti a svalila bych se mimo závodní plochu. Kousnu se do rtu, abych se vzpamatovala. Ještě nejsem v cíli, musím tu holku přece předběhnout, upomenu se, ale zanedlouho se mi před očima rozlije tmavohnědá barva a já v ní znovu sleduju samu sebe při tréninku. Jak každý den odpoledne vybíhám do lesa a pak nastupuju na další závod. V tom tmavém fleku se mi promítá celá moje běžecká kariéra, sleduju, jak se dráha postupně prodlužuje, jak se moje pohyby neustále zpravidelňují, běžím pětku,

v maratonkách vyrážím na desítku, tělo mi šlachovatí, svaly na stehnech se vyrýsovávají, krk se předsunuje dopředu, jsem pečlivě seřízená mašina, která na milimetr přesně pohybuje pažemi přimontovanými k tělu závitě, jež se jen občas musí promazat. Zaznamenám i svoje zranění, urvaný meniskus, natrženou šlachy a zlomený malíček. Rány se hojí a já vybíhám na maraton, po stranách čela první šedé vlasy. Dráha se prodlužuje a moje tempo zpomaluje, přesto pořád běžím, nohy mi roboticky dopadají na zem, ale kroky se postupně zkracují. Nakonec se spíš vleču, ale přesto dobíhám do cílové rovinky, vydýchám se s rukama zapřenýma o stehna a pak konečně klesnu na kolena.

Vidím svou trať tak, jak jsem ji ještě nikdy neviděla — není to ovál, ale přímka narýsovaná podle pravítka, na níž jsou vyznačené úsečky jednotlivých závodů. Mohu si na ní prohlédnout startovní čáru, která se odvíjí od mého narození, i cílovou rovinku, která mě ještě čeká, a jak si to tak všechno před sebou prohlížím jako obrázek, jak se na tu svou dlouhou trať dívám z jiného úhlu, najednou mi z toho všeho je do smíchu. Z toho, jak tu kmitám na ploše jako maličkáta figurka, teď už to přestávám chápat. Vyprsknu, ale pak zatřepu hlavou a obrázek s nádechem do tmavohnědé na chvíli mizí. Zase vidím bílá lýtka a na nich skvrnu, jde z ní tma, zima a klid. Mám pocit, jako bych v kině sledovala starý černobílý snímek. Filmový pásek začne hořet a skvrna se opět rozlije od středu po celém promítacím plátně.

Koutkem oka zahlédnu, že na mě trenér něco křičí, před pár minutami bych tomu rozuměla, ale najednou mi to zní jako cizí jazyk. Stočím pohled zpátky na pihu. Zase se zvětšuje, zaplavuje mi tělo jako hustá olejnatá tekutina, dosahuje mi až po bradu, stačí trochu sklonit hlavu a utopím se. Přestávám cítit tělo, jsou tu jen moje oči, které zírají do tmy, v níž sleduju svoje tělo na dráze. Připadá mi to naprosto nesmyslné. Veškerá energie a motivace je ta tam, už netuším, proč bych tenhle závod měla doběhnout, když stejně vím, jak to dopadne. Proč bych to měla brát oklikou, když je mi jasné, že tak jako tak jednou do toho cíle doběhnu a budu se muset zastavit. Ať budu běžet, seč dokážu, nakonec mi šlahouny obmotají nohy a stáhnou mě pod zem.

Ucítím prudký náraz do pravého ramene. Zavrávám, chvíli se marně snažím najít rovnováhu, vypadá to, že se skácím, ale nakonec dopadnu na dráhu podrážkou boty. Už zase před sebou vidím bílá lýtka, ale připadají mi menší než dřív, skvrna se ztrácí, je z ní jen malá špendlíková hlavička. Další úder, někdo vedle mě padá, ale neohlížím se. Skloním hlavu a pohlédnu na svoje boty, jak mi v zorném poli střídavě mizí a zase se objevují, vidím je, jak se odlepují od tartanu, ale jsou už strašně daleko, překryté matným filmem. Slyším vedle sebe zmatené hlasy, někdo mě chytá za ruku, „Jindro, co to...“, vytrhnu se té horké ruce a běžím dál, vybíhám z oválu ven. Mdlé slunce mě hřeje do zad, motory aut vrní, ale tmavohnědá skvrna před očima mi nedovoluje

je vidět, vyvádí mě pořád dál, táhne mě na řetězu ven z parkoviště směrem k rušné silnici, po které se řítí auta vysokou rychlostí. Musím běžet za ní, pořád jen dál, dál, pryč od tady toho všeho.